

Predica de la Krefeld

Duminică, 23 decembrie 1984

Fr. Frank

Cuvântul de introducere din Is. 12:2-6.

Laudă și mulțumire Îi aducem Domnului. Am vrut să exprim aceleași cuvinte pe care le-a spus Domnul atunci când S-a arătat în mijlocul alor Săi, zicând: „*Pace vouă!*” Este ceva minunat când se poate împlini ceea ce a spus Dumnezeu prin prorocul Isaia, și anume că mesagerii Săi pleacă în pace și seamănă o sămânță a neprihănirii. Eu m-am gândit la ultima călătorie și la toți anii în care a avut loc semănatul. Harul pe care l-a dăruit Dumnezeu era acesta: să cauți pacea, să alergi după ea, niciodată să nu folosești o cunoștință pentru a face tulburare, să păstrezi lucrurile care ne țin împreună și să ignori unele lucruri rele care s-au spus, având încrederea că odată va sosi ceasul lui Dumnezeu. Mai devreme sau mai târziu, toți cei ce sunt din adevăr vor fi cuprinși de lucrurile care au fost hotărâte pentru ei și vor avea parte de ceea ce face Dumnezeu. Este o lucrare pe care am putut-o vedea și în slujba fratelui Branham. Nu există nici o singură predică a sa în care să fie scoase în evidență o cunoștință mai bună sau dreptate proprie. Nu! Ci din dragostea divină care a cuprins inima sa, el a adus un mesaj divin care produce ceva divin în cei ce îl primesc și pot crede din inimă ceea ce a spus el.

În aceste zile ne aducem aminte de Domnul nostru care a devenit om, iar aceasta este dovada dragostei Divine. Prin aceasta a fost descoperită dragostea Lui Dumnezeu: El S-a coborât jos la noi și apoi ne-a împăcat cu Sine ca să restabilească legătura și părtășia cu El.

Azi dimineată am citit în grabă două, trei versete din Vechiul Testament și apoi unele din Noul Testament. În Ps. 34:14 este scris: „*Depărtează-te de rău și fă binele; caută pacea și aleargă după ea!*”. În vers. 18: „*Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă și mântuiește* (ajută – lb. germană) *pe cei cu duhul zdrobit*”.

Apoi în Ps. 85 este una din cele mai minunate făgăduințe în legătură cu ceea ce trebuia să se întâmple la Golgota și s-a și întâmplat. Citim din Ps. 85 începând de la versetul 7: „*Arată-ne, Doamne, bunătatea Ta și dă-ne mântuirea Ta! Eu voi asculta ce zice Dumnezeu Domnul, căci El vorbește de pace* (vestește binecuvântarea – lb. germană) *poporului Său și iubiților Lui, numai ei să nu cadă iarăși în nebulie. Da, mântuirea Lui este aproape de cei ce se tem de El, pentru ca în țara noastră să locuiască slava. Bunătatea și credințioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută. Credințioșia răsare din pământ, și dreptatea privește de la înălțimea cerurilor*”. În traducerea din limba engleză acest verset este scris: „îndurarea și credințioșia se vor îmbrățișa, dreptatea și pacea se sărută”.

Dumnezeu a făcut toate aceste lucruri și noi trebuie să înțelegem acum că am fost puși în această lucrare a lui Dumnezeu, că suntem lucrarea lui Dumnezeu. Noi nu doar vorbim despre planul lui Dumnezeu de mântuire, ci suntem o parte a acestui plan, suntem chiar miezul acestui plan de mântuire. Tot ceea ce a inclus Dumnezeu în acest plan, miezul întregului plan de mântuire al lui Dumnezeu este gloata aleasă; inima întregii răscumpărări și a planului de mântuire al lui Dumnezeu sunt cei aleși, cei răscumpeați. Dacă noi am înțeles acest lucru și ne-a devenit o descoperire divină, atunci noi am fost ajutați, atunci știm că nu este vorba de o învățătură, de o cunoștință, ci este vorba de ceea ce a făcut Dumnezeu cu noi și prin noi și va face mai departe.

Cu adevărat mântuirea Lui este aproape de cei ce se tem de El. De la început, teama de Domnul a fost începutul înțelepciunii. Fiecare înțelepciune care nu este ancorată în teama de Dumnezeu o putem lăsa acasă. Fiecare propovăduire, fiecare învățătură, tot ceea ce nu este ancorat în dragostea lui Dumnezeu nu poate fi o binecuvântare. Dar noi am citit aici că Dumnezeul nostru a anunțat această binecuvântare și nu doar că a anunțat-o, ci ea a venit în Isus Hristos, Domnul nostru. Tot ceea ce în Vechiul Testament a fost o prorocie, în Noul Testament a devenit o realitate divină. Toate făgăduințele, începând de la Gen. 3:15 și până la Mal. 3:1, au fost date în legătură cu Isus Hristos și ele au devenit realități divine în El.

Aici este scris „*Arată-ne, Doamne, bunătatea Ta și dă-ne mântuirea Ta!*”. Acest lucru a fost dorința prorocilor, a poporului lui Dumnezeu și a tuturor acelor care au așteptat mântuirea lui Israel. Fără să abuzăm de acest verset, putem spune: Doamne, Tu ne-ai lăsat să vedem mântuirea Ta; Doamne, Tu ne-ai dăruit harul Tău; Doamne, Tu ne-ai dat această mântuire! Noi trebuie să înțelegem acest lucru prin descoperire divină, nu cu mintea. Altfel vom începe de fiecare dată din nou și nu ajungem la odihnă. Dar dacă noi am înțeles prin descoperire că este vorba de o lucrare desăvârșită a lui Dumnezeu și că toate lucrurile care ne-au fost anunțate în cuvântul profetic ne-au fost dăruite și apoi au devenit realitate în Hristos, atunci fiecare se poate bucura din inimă. Doamne, arată-ne îndurarea Ta și dă-ne mântuirea Ta! Spune-o astăzi în inima ta: Doamne eu am văzut mântuirea Ta, eu am primit îndurarea Ta, Doamne, Tu m-ai ajutat! Trebuie să devină o siguranță personală și o trăire prin har.

Mântuirea Lui este aproape de cei ce se tem de El cu teamă de Dumnezeu. Să te apropii de Dumnezeu cu teamă de El, nu cu o frică care te-ar face să te ascunzi, nu cu o frică de pedeapsă, ci cu teamă de Dumnezeu care este din veșnicie în veșnicie. „*Da, mântuirea Lui este aproape de cei ce se tem de El, pentru ca în țara noastră să locuiască slava. Harul sau îndurarea și credincioșia se vor îmbrățișa, dreptatea și pacea se sărută*”. Ce cuvânt puternic aici! Este ca și cum astăzi am citi-o pentru prima dată aici, dar acest cuvânt este scris de multă vreme în biblie. Demult, de sute de ani acest Cuvânt a fost propovăduit, crezut și trăit, exact așa cum prorocii și bărbății lui Dumnezeu au exprimat aceste lucruri și ele au devenit realități divine prin har.

Citesc din Ps. 122 versetele 1, 2, 6 și 7 și poate chiar până la sfârșit: „*Mă bucur când mi se zice: «Haidem la Casa Domnului!».* *Picioarele mi se opresc în porțile tale, Ierusalime!*”. Continuarea de la versetul 6: „*Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc să se bucure de odihnă. Paceă să fie între zidurile tale și liniștea, în casele tale domnești! Din pricina fraților și a prietenilor mei, doresc pacea în sânul tău. Din pricina Casei Domnului Dumnezeului nostru, fac urări pentru fericirea ta*”.

Ce gânduri minunate sunt exprimate aici! Ierusalimul, orașul Dumnezeului nostru, unde era poporul lui Dumnezeu care a purtat făgăduințele și le-a crezut și care a fost învrednicit să-i aibă pe proroci în mijlocul lor și în final împlinirea să Îl vadă pe Mesia. Faceți urări de pace Ierusalimului! Mântuire celor ce Te iubesc, mântuire celor ce iubesc pe Dumnezeu și celor iubiți de Dumnezeu. Acest lucru nu este doar într-un singur sens, ci așa cum ne-a iubit El pe noi, la fel Îl putem iubi noi pe El. El, care ne-a căutat și ne-a găsit și a hotărât ca să fim proprietatea Lui, vrea să facă din noi oameni bucueroși ca să Îl putem lăuda.

„*Mă bucur când mi se zice: «Haidem la Casa Domnului!»*”. Nu există o bucurie mai mare decât să ne spunem unul altuia să mergem la Casa Domnului, să auzim Cuvântul Său, să lăudăm harul Său, să ne lăsăm binecuvântați. Și noi ne binecuvântăm unul pe celălalt cu salutul păcii.

Înainte am citit în Ioan 20 unde Domnul a spus: „*Pace vouă!*” și El le-a arătat mâinile Sale, iar ei s-au bucurat. Oamenii care au pace cu Dumnezeu au voie să Îl vadă pe Domnul iar ei sunt mângâiați și se bucură. Poetul de cântare cântă: „Când pacea cu Dumnezeu îmi inundă sufletul, atunci inima mea tresaltă de bucurie”.

Cât de des aș fi putut eu mușca atunci când ici și colo s-au pus întrebări care ar fi provocat neliniște, dar eu știu că este bine de cei ce au căpătat har înaintea lui Dumnezeu să poarte pacea lui Dumnezeu în inimile lor. „*Din pricina, prietenilor și fraților mei îți doresc pacea, din pricina casei Dumnezeului nostru voi cere binecuvântare pentru tine*”. Aici nu este vorba doar de persoane individuale, este vorba de Adunarea Domnului, este vorba ca Dumnezeu să poată duce la încheiere și la împlinire ultima bucată de drum, ultima parte a istoriei mântuirii. Nu este vorba doar ca noi să ne strângem împreună pentru că este duminică sau Sabat, ci este vorba ca să venim înaintea lui Dumnezeu, să vorbim cu El și El să poată vorbi cu noi, pentru ca El să poată face încheierea istoriei mântuirii, prin har.

Isaia 53 este capitolul suferinței Domnului și Mântuitorului nostru. În vers. 5 este scris: „*Dar El era străpuns pentru păcatele*

noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănila Lui suntem tămăduiți”. Ce frumoase sunt picioarele mesagerului care poartă pacea și mesajul lui Dumnezeu! Poate am putea-o cuprinde într-o propoziție: acolo unde mesagerii Lui poartă mesajul și propovăduirea cu pacea lui Dumnezeu, acolo Dumnezeu nu va putea altfel decât va trebui să binecuvânteze. El a binecuvântat și El o va face și mai departe.

Dacă ne întoarcem la Noul Testament, atunci avem marele anunț care a fost dat în legătură cu nașterea Domnului și Răscumpărătorului nostru. Prin Duhul lui Dumnezeu Zaharia a spus ceea ce este scris în Luca 1, de la vers. 77: *„Și să dai poporului Său cunoștința mântuirii, care stă în iertarea păcatelor lui; datorită mării îndurări a Dumnezeului nostru, în urma căreia ne-a cercetat Soarele care răsare din înălțime, ca să lumineze pe cei ce zac în întunericul și în umbra morții și să ne îndrepte picioarele pe calea păcii!”*.

Aici avem un cuprins al lucrurilor care trebuiau să se întâmple prin Isus Hristos, Domnul nostru și care s-au și împlinit. Acest bărbat, Ioan, trebuia să pregătească calea. Atunci când Zaharia a fost umplut cu Duhul Sfânt, el n-a spus o rugăciune învățată pe de rost, ci din lăuntru lui a izbucnit un cuprins al afirmațiilor prorocilor. Voi puteți citi în Ps. 41:13, Ps. 72:18, Ps. 111:4, Ps. 132:17, 1 Sam. 2: 10, puteți citi întregul registru. Fiecare bărbat al lui Dumnezeu care este umplut cu Duhul Sfânt, fiecare copil al lui Dumnezeu va predica de fiecare dată în limitele Cuvântului lui Dumnezeu, se va ruga de fiecare dată în limitele Cuvântului lui Dumnezeu – eu accentuez acest lucru, de fiecare dată – el va trăi în limitele Cuvântului lui Dumnezeu, dacă El ne va ajuta. Căci numai în aceste granițe ale Cuvântului lui Dumnezeu poate fi descoperită adevărata viață divină. Acest bărbat al lui Dumnezeu, umplut de Duhul Sfânt a vorbit exact ca Maria, care mai înainte a adus cântarea ei în Luca 1:47, din care recunoaștem ceea ce este scris în 1 Sam. 2:1-10 și toate celelalte versete biblice din Ps. 111:9, Ps. 103:17, Ps. 89:11 și Ps. 147:6 și în alte locuri, până la 1 Sam. 2:5-7.

Prin Duhul au fost aduse toate cuvintele care erau în legătură cu evenimentul care s-a petrecut atunci. Putem noi înțelege ce înseamnă pentru noi atunci când Domnul ne dăruiește prin har legătura cu toate

cuvintele profetice care au fost date Adunării ca făgăduințe divine pentru acest timp? Noi nu suntem părtinitori, ci atingem miezul prorociei biblice atunci când ancorăm biblic lucrările mântuitoare sau încheierea lucrării de mântuire și putem spune că Dumnezeu a vestit aceste lucruri și ele se împlinesc înaintea ochilor noștri. Acești oameni au dat posibilitate Duhului lui Dumnezeu să se exprime. I-au adus mulțumire Atotputernicului Dumnezeu, conform făgăduințelor care fuseseră date în Cuvânt. Dacă în aceste zile noi facem același lucru, atunci prin aceasta aducem dovada că prin credință noi am văzut lucrurile pe care ni le-a promis Dumnezeu, prin credință le așteptăm și prin credință socotim că ele se vor împlini, prin har.

Zaharia a primit făgăduința în legătură cu Ioan, că prin acesta trebuia să se îplinească prorocia din Is. 40:3, 4 și Mal. 3:1a. Și ce s-a întâmplat? El n-a putut înțelege toate lucrurile ca să le poată crede, poate că au fost lucruri prea înalte pentru el; totuși, el L-a lăudat și cinstit pe Domnul. Aici este scris „...și să dai poporului Său cunoștința mântuirii care stă în iertarea păcatelor lui”. Așadar, nu numai o cunoștință mentală, cu care te poți certa și despre care poți discuta, ci cunoștința divină a mântuirii care conduce la trăirea cu Dumnezeu, la trăirea iertării păcatelor.

Ce îți ajută ție, mie sau nouă, cunoștința despre neprihănire, sfințire și toate aceste învățături biblice și făgăduințe, dacă rămâne doar o cunoștință și noi nu putem pătrunde până la trăirea acestor lucruri la timpul pe care Dumnezeu l-a hotărât pentru împlinirea acestor lucruri scrise mai dinainte ca făgăduințe? Dintr-o dată ele devin realitate divină în viața acelor care sunt hotărâți să aibă parte de aceste făgăduințe. Mai întâi primim Cuvântul făgăduit pe care îl unim cu credința. Puterea Celui Preaînalt, Duhul Lui Dumnezeu vine asupra noastră și ne umbrește și atunci făgăduința divină a Cuvântului Său trebuie să răsară. Nu se poate altfel. Așa a fost întotdeauna, la fel este și acum. Și-a schimbat cumva Dumnezeu căile sau intenția? Nicidecum, niciodată! Dumnezeuul slăvit al lui Israel nu minte niciodată. El stă de partea Cuvântului Său, El stă de partea acelor care au primit Cuvântul Său prin credință. El nu veghează doar asupra Cuvântului Său, ci și asupra celor ce au primit Cuvântul Lui prin credință, cu teamă și respect.

Astfel El veghează acum asupra noastră, și Păzitorul lui Israel nu dormitează și nici nu doarme. El va fi ajutorul și mântuirea noastră.

Da, datorită milei mângâietoare a Dumnezeuului nostru. Nu este doar milă, este o milă care vine din inima Dumnezeuului nostru. Ferice de cei milostivi pentru că ei vor avea parte de milă. Dumnezeuul nostru ne-a dăruit mila și harul Său. El a fost împins de dragostea divină. *„Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Său fiu născut”*. Iubiților, împins de dragoste divină, nu este nimic altceva! Ce poate copleși mai mult ca dragostea lui Dumnezeu? Cărbunii aprinși îi pui pe un cap rece, dragostea lui Dumnezeu are temperatură, are căldură, te poți încălzi, ba chiar te poți arde. Cum a spus fratele Branham odată, nu este un tablou pictat pe un perete, ci în dragostea divină este foc, este viață, este temperatură, este lumină, este tot ceea ce ține de aceasta.

Cum este astăzi cu tine și cum este cu mine când noi cântăm că focul dragostei arde, și noi suntem ca un sloi de gheață care atârână? Ce să cânti atunci? Pedepsa pentru minciuna noastră va fi că frigul și gerul spiritual ne vor face bocnă. Nu! Acum, prin credință trebuie să ne așezăm de partea lui Dumnezeu și să spunem: Doamne, noi nu trăim în zilele în care făgăduințele sunt anunțate, ci noi trăim în zilele în care toate făgăduințele Tale trebuie să devină „Da” și „Amin”, pentru că timpul împlinirii lor a sosit”. Dumnezeu în mila Sa lucrează în direcția aceasta. Dragilor, aceasta mă copleșește. În mila Sa, Dumnezeu ne-a iubit din inimă și ne-a dăruit această dragoste divină îndurătoare cu care Îl putem iubi mereu.

Un poet de cântare cântă: „Am căpătat o îndurare de care nu sunt vrednic. Eu socotesc acest lucru ca fiind ceva minunat. Inima mea păcătoasă și mândră s-a pocăit”. Voi cunoașteți cântarea aceasta, totuși noi ne lăudăm cu harul lui Dumnezeu de care avem parte. Da, așa a vrut Dumnezeuul nostru în mila Sa, în urma căreia ne-a luminat Soarele care răsare din înălțime, ca să lumineze pe cei ce zac în întunericul și umbra morții. Ne gândim la Is. 9. Cei care zăceau în întuneric și umbra morții au văzut o lumină strălucitoare. Trebuia să fie lumină în timpul serii.

Pavel scrie în 1 Tes. 5:4 : „*Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă* (surprindă – lb. germană) *ca un hoț*”. De ce nu suntem noi în întuneric? Pentru că Dumnezeu a dăruit lumină în timpul serii prin descoperirea Cuvântului Său profetic. De aceea și Petru, la vremea lui, a putut spune că Cuvântul profetic luminează ca o lumină strălucitoare într-un loc întunecos. Noi nici nu putem altfel decât să ne gândim la zilele lui Moise când întregul Egipt era într-un întuneric gros. Dar acolo unde era strâns poporul lui Dumnezeu, oamenii care purtau făgăduința și așteptau împlinirea ei era o lumină strălucitoare, și biblia spune că întunericul din Egipt era așa de gros că îl puteai pipăi. Și lumina din mijlocul poporului lui Dumnezeu a fost atât de aproape, a fost atât de puternică, încât ai fi putut s-o atingi. Lumina i-a cuprins pe aceia care erau hotărâți să iasă afară din mijlocul întunericului. Cine a fost Lumina? Domnul! El este Lumina lumii. El a mers înaintea poporului Său în stâlpul de foc și de nor ca să dea lumina acelor care zăceau în întunericul și umbra morții, ca să ne îndrepte picioarele pe calea păcii.

În Lc. 2:13 este scris că atunci când a venit îngerul el spus: „*Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu și zicând: «Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui (în oamenii plăcuți Lui – lb. germană)»*”. Aceasta nu este o făgăduință generală, așa cum este în traduceri generale: „*Slavă Lui Dumnezeu în locurile preaînalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui Dumnezeu (în oamenii plăcuți Lui – lb. germană)*”. Pe pământ există oameni ai lui Dumnezeu care-I sunt plăcuți Lui. În acești oameni plăcuți Lui locuiește pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere omenească. „*Slavă Lui Dumnezeu în locurile preaînalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui Dumnezeu (în oamenii plăcuți Lui – lb. germană)*”. Și bineînțeles că noi știm ce înseamnă aceasta.

Numai cine personal a tradus va putea înțelege cât de greu este câteodată ca dintr-o altă limbă să exprimi în limba proprie ceea ce ai în față, mai ales din ebraică sau din aramaică. Cât de des lipsesc acolo cuvintele potrivite ca să exprimi lucrurile potrivite și corecte. Dar eu vă spun că atunci când Duhul lui Dumnezeu este în noi și vine peste noi,

atunci noi vom primi legătura corectă cu cuvintele corecte și vom primi înțelegerea corectă prin har. Este așa sau nu este așa? Duhul Sfânt este acela care face viu Cuvântul și ne introduce în tot adevărul.

Dumnezeu are pe pământ oameni plăcuți Lui. Și cum am amintit din Evanghelia după Ioan 20:19 *„În seara aceleiași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate de frica iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: «Pace vouă!». Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul.”* El Le-a arătat mâinile Lui străpunse și coasta Sa. El a vrut să le arate: „Eu am dovedit dragostea Mea cu fapta, aici sunt semnele dragostei divine pe care am dovedit-o față de voi, aici este coasta Mea din care a curs sângele Meu ca voi să fiți răscumparați”.

Așa este scris, ucenicii s-au bucurat când L-au văzut pe Domnul lor. Noi dorim să Îl vedem pe Isus, noi nu venim aici doar să auzim sau să cântăm despre El, noi dorim să Îl vedem pe Isus, dorim să Îl trăim pe Isus, dorim ca în aceste zile să fim aproape de El și El să ne fie aproape, ca El să ne arate mâinile și coasta Lui pentru ca noi să putem înțelege că El ne-a răscumplat, că ne-a chemat pe nume.

Dreptatea și pacea s-au sărutat, îndurarea și credințioșia s-au îmbrățișat iar tu și eu am fost cuprinși și suntem în această îmbrățișare divină. Fără noi nu se va întâmpla nimic căci totul s-a întâmplat pentru că El ne-a avut în vedere pe noi. De ce a fost Dumnezeu în Hristos? Ca să împace lumea cu Sine. A fost o împăcare, a fost o îmbrățișare, a fost har, a fost mântuire. Este bine de aceia care știu acest lucru nu doar teoretic, ci și practic, și ca trăire au experimentat acest lucru, acest har al lui Dumnezeu să-l fi trăit cu adevărat.

Domnul ne poruncește ca atunci când intrăm într-o casă să aducem salutul păcii acelei case. Fie ca Dumnezeu să facă din noi astfel de oameni. Eu tânjesc după acest lucru, eu doresc să urmez cuvintele Răscumplătorului meu; eu știu că de la mine n-o pot face, dar la fel de bine știu că Domnul n-a spus doar cuvinte, ci El stă cu fapta în spatele cuvintelor Sale. Dacă aici ne-a fost promis, atunci este posibil. Dacă ție

sau mie nu mi se pare a fi posibil, atunci ar trebui să spunem cum i s-a spus lui Avraam: „*Este oare ceva prea greu pentru Domnul?*”

Toate lucrurile sunt posibile, iar dacă noi putem crede că toate lucrurile Îi sunt posibile, atunci ni se deschide calea credinței și putem spune din inimă: „Da! și o putem primi, căci făgăduința nu este goală, ci este plină prin faptul că Dumnezeu poate confirma cuvântul făgăduinței în viața noastră. Eu aș dori să ne putem saluta unul pe altul cu: „Pacea să fie cu tine!”. Cu adevărat să fie o pace divină mare ca un fluviu. Noi toți dorim acest lucru.

Ieri am dat o mărturie detaliată ca niciodată înainte și eu vă spun ce este. Este același lucru despre care spunea fratele Branham. Când am tradus predica am ajuns la partea în care fratele Branham povestea cum venea taurul înspre el; iar fratele Branham a fost întrebat dacă este puterea lui Dumnezeu cea care a oprit taurul sau ce a fost. Și el a răspuns foarte simplu: „A fost dragostea lui Dumnezeu!”.

El zicea: „Când am văzut pe acest taur venind înspre mine, îl compătimeam și n-avem nicio frică de el”. Din aceasta nu ne putem tăia doar o bucățică, ci să ne luăm o pâine mare, s-o mâncăm și s-o digerăm. El a spus că dragostea lui Dumnezeu l-a făcut ca în loc să fugă de animal, să-l iubească; el nu era copilăros când a trăit aceasta, dar ca un copil a spus: „Făptură a lui Dumnezeu, îmi pare rău că am intrat pe teritoriul tău și te-am deranjat, du-te și odihnește-te”. Animalul a plecat, s-a așezat și s-a liniștit. Bărbații lui Dumnezeu au dragostea lui Dumnezeu.

Chiar și poeții au vrut să descrie această dragoste iar un poet de cântare a încercat să cuprindă acest lucru astfel: „Dacă toate oceanele ar fi cerneală și cerurile ar fi făcute din pergament, dacă fiecare pană ar fi o peniță și fiecare om ar fi un scriitor, și ar scrie despre dragostea lui Dumnezeu, atunci s-ar usca oceanele, iar sulul de pergament tot n-ar putea să cuprindă tot ce s-ar putea scrie despre dragostea lui Dumnezeu”. Aceasta este dragostea lui Dumnezeu! Dragilor, fratele Branham a vorbit și despre dragostea fileo și agape, dragostea firească, omenească și dragostea dumnezeiască. Toate slujbele și darurile se vor sfârși, toate lucrurile omenești vor înceta, dar dragostea nu va înceta

niciodată. Această dragoste divină pentru toți cei răscumparați a fost descoperită la Golgota prin Răscumpărătorul nostru. Fie ca această dragoste față de El și unii față de alții să fie descoperită în noi și prin noi, prin har. Căci desăvârșirea lucrării lui Dumnezeu nu va fi cu surle și trâmbițe, ci încheierea tuturor lucrurilor care sunt în legătură cu Adunarea Mireasă va avea loc în dragoste divină.

Totul va ajunge la îndeplinire ancorat în dragoste, și numai în acest fel vom trăi desăvârșirea cu Domnul nostru. Fie ca prin aceste cuvinte insistente ale sfintei Scripturi, Dumnezeu care este credincios să ne întărească în zilele care vor urma. Pentru ca toți cei **ce** vin în acest loc să fie binecuvântați, să simtă pacea lui Dumnezeu în clipa când ei sunt în preajma noastră sau când vin în mijlocul nostru în acest loc. Astfel ei să simtă imediat că aici este Dumnezeu, pentru că aici este dragoste. Acolo unde este Dumnezeu acolo poate fi doar dragoste și mântuire. Acolo poate fi doar har și iertare fiindcă toate acestea ni le-a dăruit Dumnezeu în Hristos. Nu este o învățătură goală, ci o trăire deplină cu Dumnezeul nostru. Lăudat să fie Numele Lui, Amin!